

KRÁLOVNA:

A co je vám,
že obracíte svůj zrak do prázdna
a povídáte si s nehmotným vzduchem?
Z očí se vám zmateně rozhlíží váš duch
a jako při poplachu spící vojáci
oživil v lůžku i váš vlas a vztyčil se
a stojí vzpřímeně. Ach milý synu,
pokropte žár a plameny své choroby
chladivou rozvahou. Na co se díváte?

HAMLET:

Na něho, na něho. Vidíte, jak je bledý?
Tou svojí podobou a osudem
by mohl kázat kamenům a dojal by je.
Nedívejte se na mě, jinak promění
váš smutný výraz můj sverpý záměr,
že ztratí barvu: nepoteče krev, leč slzy.

KRÁLOVNA:

Komu to říkáte?

HAMLET:

Vy nevidíte nic?

KRÁLOVNA:

Nic, vůbec nic. Však co tam je, to vidím.

HAMLET:

A nic jste neslyšela?

KRÁLOVNA:

Nic, jenom nás dva.

HAMLET:

Podívejte se! Vidíte ho? Plíží se pryč!
Můj otec, v šatech, které vždycky nosil.
Vidíte, tam je, právě teď jde dveřmi ven!

Odejde DUCH.